

Hồi 7

Cái địa ngục này tuy không có lửa thiêu, nhưng bốn bề đều là nước, bất kể chàng bơi tới chỗ nào, đều gặp phải tường đá chặn lại, ngay cả chỗ để đổi hơi cũng không có, cứ như vậy mà chết đuối dưới nước, chẳng như bị thiêu chết còn khỏe khoắn hơn.

Chàng đang nóng nảy muốn phát điên lên, phía trên bỗng "cách" lên một tiếng, một tia sáng chiếu xuống, có một cửa hang mở ra.

Dù cái cửa ấy có dẫn ngay xuống địa ngục, Lục Tiểu Phụng cũng chẳng màng, chàng lập tức nhảy lên, phía trên là một đường địa đạo dùng đá tảng xây thành, ngay cả một giọt nước cũng không có, địa đạo tuy rất u ám, nhưng đối với chàng mà nói, đã không khác gì là thiên đường. Cả hôm qua tới giờ, chàng đã gặp bao nhiêu chuyện, mà như đang nằm mộng, chàng gặp người chết mà hóa ra còn sống, người sống lại hóa ra người chết, người thật lại là người giả, người giả lại là người thật.

Chàng đã hôn văng cả đầu não, hiện tại mới có dịp để ngồi thở. Địa đạo có đèn, nhưng không có người, chàng vất khô y phục, đi về phía trước, đi được bước nào hay bước đó, bất kể là đi đến đâu, chàng chỉ còn biết nghe ông trời bảo sao thì vậy thôi.

Cuối địa đạo có một cái cửa sắt. Cửa không có khóa, chàng thử gõ vài cái, chẳng có ai trả lời, chàng bèn dùng sức đẩy cửa bước vào, bên trong là một gian phòng đá rất rộng rãi, chứa đầy các thứ các dạng những pho tượng Phật và cá gỗ lớn có nhỏ có.

Lục Tiểu Phụng đàn mặt ra. Một cái nơi bí mật như vậy, chỉ bắt quá dùng để chứa những thứ cá gỗ sao, chuyện này nói ra ai tin? Càng làm cho người ta không tin được là, những con cá gỗ và tượng Phật đó, lại là những thứ lão hồ ly đã chở trên thuyền, chàng đã từng thấy qua, thuyền chìm rồi, những thứ này tại sao lại đến nơi đây?

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, trong lòng đang cảnh cáo mình, tốt nhất là mau mau chạy, chạy càng xa càng tốt, làm như trước giờ chưa bao giờ đến đây, trước giờ chưa bao giờ thấy những thứ cá gỗ này.

Chàng đã nhận ra, những con cá gỗ và tượng Phật này ẩn chứa một bí mật gì đó cực kỳ lớn lao.

Không chừng chàng vốn đang tính tìm đường để sinh tồn, người khác nếu biết chàng phát hiện ra bí mật, không chừng sẽ không để cho chàng cơ hội còn sống để mở miệng. Lối suy nghĩ của chàng rất chính xác. Chỉ tiếc là chàng không còn đường nào khác để đi, huống gì lòng hiếu kỳ đã nổi dậy, làm cho chàng mà như vậy bỏ đi thì sao cam lòng cho được.

Cá gỗ rớt cuộc có gì bí mật trong đó ? Chàng biết những thứ cá gỗ đó rỗng ruột, chàng cũng đã từng nhặt mấy cái trên bãi cát, bỏ ra làm đôi, dùng để uống nước.

Nhưng nếu là người có tí đầu óc, nhất định sẽ không công đâu khổ cực đi lượm mấy con cá gỗ đó về, chắt vào một nơi bí mật như thế này, còn sai một người mở to con mắt nằm phía ngoài dưới đáy nước canh giữ, bất cứ người hay mèo, chỉ cần nhảy vào ao, là cho ngay một đao. Những người ở nơi này, hình như đều có đầu óc, tại sao đi làm chuyện như vậy ?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi cảm một con cá gỗ lên, lắc lắc mấy cái, trong ruột trống rỗng, lắc thêm mấy cái nữa, trong đó hình như có gì đang chạm vào nhau nghe rất êm tai. Cây đao làm bằng cái bô còn ở trong người, chàng lập tức rút ra, bỏ con cá gỗ ra làm đôi. Chỉ nghe có tiếng lạo xạo vang lên, mấy thứ đồ từ trong ruột cá gỗ rớt ra, lại là những viên ngọc bích bảo thạch chói lòa hoa cả mắt.

Lục Tiểu Phụng lại dần mặt ra. Chàng vốn là người biết của, dĩ nhiên chàng nhận ra những thứ bích ngọc bảo thạch này đều thuộc hạng thượng đẳng giá trị liên thành.

Tùy tiện lấy ra một thứ trong đó, đưa cho một cô bé, cô ta nhất định sẽ biến thành một người nghe lời nhất trong thiên hạ, những người như Nguo Nhục Thang rớt cuộc cũng không có nhiều.

Chàng lại bỏ ra một con cá gỗ nữa, trong đó toàn là những hạt trân châu chừng đầu ngón tay. Trong phòng đá ít ra cũng có tới ba bốn trăm con cá gỗ, nếu bên trong đều là trân châu bảo ngọc thì giá trị biết bao nhiêu mà kể nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng ngay cả tính cũng không dám tính. Chàng không phải là một người tham của, nhưng bao nhiêu đó của cải đang bày trước mặt mình, bất cứ ai cũng không khỏi tâm thần mê loạn.

Trong cá gỗ là châu bảo, trong tượng Phật là gì bây giờ ? Tượng Phật cũng rỗng ruột, chàng tìm một pho tượng Phật còn cao lớn hơn người thật, trước hết lấy con dao làm bằng cái bô của chàng nạy vào khe hở, trong lòng chỉ hy vọng chẳng có gì bên trong cả.

Pho tượng Phật lớn bao nhiêu đó, nếu đều chứa trân châu bảo ngọc vào trong, quả thật là chuyện hoang đường nhất trong các giấc mộng hoang đường. Cách một tiếng, pho tượng đã bị chàng nạy ra một kẽ hở, không có trân châu bảo ngọc rớt ra. Chàng thở ra một tiếng, không biết là vì thất vọng hay là mừng rỡ.

Bỗng chàng nghe hình như có tiếng người đang thở ra. Pho tượng Phật rõ ràng là làm bằng gỗ, tại sao biết thở ra ? Từ đêm qua đến giờ, chàng đã gặp không biết bao nhiêu chuyện quái lạ, còn nhiều hơn một người cả tám chục năm trong đời đã gặp, nghe tiếng thở ra, chàng vẫn không khỏi giật bắn người lên.

Chính ngay lúc đó, bỗng có người chồm ra, chụp ngay lấy cổ họng chàng bóp chặt, hai bàn tay lạnh băng băng, không biết là ma quái hay là cương thi ?

Lục Tiểu Phụng có là người gan bằng trời đến đâu cũng cơ hồ sợ muốn té xỉu xuống đất. Chàng không xỉu xuống, bởi vì hai bàn tay vừa chụp lấy cổ họng của chàng, đã biến ra mềm xèo, không có lấy một chút sức lực.

Chàng định thần lại, mở mắt ra, lập tức thấy có cặp mắt cũng đang nhìn mình.

Dưới cặp mắt dĩ nhiên còn có cái mũi, dưới cái mũi còn có cái miệng. Miệng người ấy mấp máy mấp máy cái, bỗng thốt ra ba chữ:

- Lục Tiểu Phụng.

Trong pho tượng Phật có người, đã là chuyện lạ không thể tưởng tượng được.

Những pho tượng này được chở trên thuyền lão hồ ly, sau khi đắm thuyền, lại chuyên đến nơi đây, trước sau có tới ba bốn chục ngày. Trong tượng Phật lại có chứa người, mà vẫn còn chưa chết, vẫn còn nói chuyện được, còn nhận ra được Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cả một đêm gập phải chuyện lạ, cộng lại còn không lạ bằng chuyện này.

Càng kỳ quái là, chàng cũng nhận ra người này. Y ở trong nghề bảo tiêu còn lâu hơn cả Thiết Chương Trọng Dao Tư ồ Cương, thực lực còn lớn hơn, danh tiếng còn nổi hơn, y chính là tổng tiêu đầu của ớa.i Thông tiêu cuộc, Đại Lục Thần Ứng Cát Thông.

Đại Lục Ứng Trảo Công của Hoài Nam Ứng Trảo Vương trước giờ không truyền ra người khác họ, nhưng Cát Thông lại ngoại lệ. Bởi vì không những y là con nuôi của Ứng Trảo Vương đời thứ ba, y còn là con rể cung của Vương gia, tính người rất bộc trực thành thực, làm chuyện gì cũng rất đàng hoàng quy củ, mười tám tuổi gia nhập Đại Thông tiêu cuộc, hai mươi tuổi đã thăng lên làm tổng tiêu đầu, trước giờ chưa từng sẩy mất chuyện bảo tiêu nào.

Chỉ cần tìm thấy Cát Thông, mọi sự đều đạt thông.

Có người thà bỏ ra gập bội tiền phí tổn, cũng phải tìm Cát Thông bảo tiêu cho được.

Lục Tiểu Phụng nằm mộng cũng nghĩ không ra, một người như vậy lại bị giam vào trong một pho tượng Phật. Cát Thông gập chàng lại càng kinh ngạc, đôi môi mấp máy mấp máy cái, hình như muốn nói biết bao nhiêu chuyện, khổ nỗi thể lực quá yếu ớt, miệng lưỡi khô ran, nói không ra lời.

Lục Tiểu Phụng cũng có nhiều điều muốn hỏi y. Bị người ta nhốt trong pho tượng Phật, còn kỳ lạ hơn bị người ta bỏ vào rương nhiều, hai chuyện này có phải là kiệt tác của cùng một người ? Làm vậy để làm gì ? Bao nhiêu câu hỏi đó,

Lục Tiểu Phụng chẳng hề mở miệng ra hỏi câu nào, bởi vì Cát Thông đã hoàn toàn là người ra.

Tuy chỉ cần một tô thịt bò nóng hôi, đầy chất bổ, là có thể làm y hồi phục lại nguyên khí, nhưng giờ phút này, nơi chốn này muốn một tô thịt bò như thế, e rằng còn khó hơn lên trời.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra nhìn y cả nửa ngày, trong lòng chàng bỗng nghĩ tới một chuyện rất kinh khủng. Nơi đây có tới hơn một trăm pho tượng Phật, nếu như mỗi pho đều có một người, thì sao bây giờ ? Lục Tiểu Phụng không dám nghĩ tới chuyện đó, chàng cũng không có dũng khí đi tới một pho tượng khác cạy ra xem.

Chính ngay lúc đó, địa đạo bỗng nghe có tiếng chân bước vào, Lục Tiểu Phụng giật thót cả người, ai lại đây vậy ?

Chàng ướm loi nhoi đi vào, trong địa đạo thế nào dấu vết cũng còn sờ sờ ra đó, bất kể là ai, chắc chắn đã phát giác ra có khách lại thăm bất ngờ, Hạ thượng thư dĩ nhiên biết người khách đó là ai.

Người đó đã dám vào đây, dĩ nhiên y đã có cách để đối phó với chàng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng ngồi ì ra chờ ở đó.

Tiếng chân đi gần lại, một người tay cầm một tô canh thịt bò bốc khói ngùn ngụt bước vào, chính là Nguu Nhục Thang.

Canh thịt bò trong bát tuy đang bốc khói, gương mặt của Nguu Nhục Thang lại lạnh lùng như băng giá.

Hiện tại không những cô không nhận ra Lục Tiểu Phụng, cô còn không thấy trong hang đá có một người như Lục Tiểu Phụng ngồi đó, cô chậm chậm bước vào, đặt tô canh thịt bò xuống mặt đất, lấy một cái thìa thật dài, từ từ múc canh đổ vào trong miêng một pho tượng Phục Hồ La Hán.

Pho tượng bằng gỗ cũng có tiếng húp canh vang lên.

Nguu Nhục Thang lầm bầm:

- Canh thịt bò không những ngon lành, còn bổ béo nữa, người ngoan ngoan uống vào, là sống thêm được tí nữa.

Một thìa canh đút vào, là nghe có tiếng rên rỉ yếu ớt vọng ra.

Nguu Nhục Thang nói:

- Ta biết các ngươi chê ít, nhưng canh thịt bò chỉ có một nồi, mỗi người chỉ vừa đủ một thìa, ngay cả Phật Di Lặc bụng bự như thế cũng chỉ được một thìa.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống.

Mỗi người vừa đúng một thìa, không lẽ mỗi pho tượng Phật đều có người ?

Hiện tại chàng đã thấy ra, người trong pho tượng đều có miệng để đúng vào miệng của pho tượng, vì vậy không những họ có thể húp canh, họ còn có thể hô hấp được.

Những người đó còn sống đến bây giờ, chỉ nhờ vào một húp canh mỗi ngày.

Bọn họ bị đóng chết cứng vào trong pho tượng Phật, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cựa cựa được, mỗi ngày chỉ nhờ vào một thìa canh thịt bò để duy trì mạng sống.

Bọn họ đã qua được ba bốn chục ngày như vậy, nghĩ đến những đau khổ bọn họ phải trải qua, Lục Tiểu Phụng không còn nhịn nổi, chàng bỗng nhảy bật dậy, xông tới, xuất thủ như điện.

Thật tình chàng rất muốn nhốt Ngưu Nhục Thang vào trong đó, cho cô ta nếm thử mùi vị đó ra sao.

Ngưu Nhục Thang không quay đầu lại, cũng chẳng tránh né, bỗng nghe phạch một tiếng xé gió bay lại, một sợi dây câu cá từ bên ngoài bắn tới, lưỡi câu lóng lánh nhằm vào cặp mắt của chàng, hình như sắp móc tròng mắt của chàng ra.

May mà Lục Tiểu Phụng không còn ở trong nước, may mà bàn tay của chàng đã có thể cử động được.

Chàng bỗng xoay người lại, thò hai ngón tay ra, kẹp đúng vào lưỡi câu.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hai ngón tay này cũng có tí mảnh lồi đó, ta cũng thương cho người một muổng canh đây!

Thìa canh dài ngoẵng đã chìa lại trước mặt Lục Tiểu Phụng, đánh vào huyết Nghinh Hương chỗ trên môi và bên cánh mũi.

Nước canh thịt bò trong thìa đã bắn ra trước, tạt vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Cô hơi hột đánh ra một chiêu thức, thật ra rất là hiểm độc, không những thìa canh điểm được huyết đạo, nước canh cũng trở thành một thứ ám khí lợi hại, Lục Tiểu Phụng có muốn tránh cũng khó lòng tránh được.

Huống gì tuy chàng đã kẹp lưỡi câu, chàng vẫn còn chưa kẹp được bàn tay của Hạ thượng thư, trước mắt bóng người thoáng qua, Hạ thượng thư đã quăng cần câu đi, nhảy nhẹ nhàng lại.

Khinh công thân pháp của y như quỷ mỵ, xuất thủ lại rất nặng. y đánh ra một chưởng vào vai của Lục Tiểu Phụng, công phu đang sử dụng, chính là Mật Tông Đại Thủ Ấn!

Lục Tiểu Phụng bị tấn công hai mặt, mắt nhìn thấy sắp bị tai họa đến nơi, nào ngờ chàng bỗng mở miệng ra hít vào một hơi, nuốt hết nước canh vào trong miệng, rồi hít dính luôn cả thìa canh.

Bàn tay của Hạ thượng thư vừa đánh xuống, bỗng thấy có vật gì lóng lánh bay tới mạch môn của y, lại là lưới câu tính móc mắt Lục Tiểu Phụng lúc nãy. Chiêu thức đánh ra vừa đỡ vừa công, cơ biến vô cùng, trừ Lục Tiểu Phụng ra, thật không còn ai đánh ra được vậy.

Chỉ tiếc là răng của chàng chỉ hít dính thìa canh, không hít dính bàn tay trắng ngần như hoa lan của Ngưu Nhục Thang, bàn tay đó đang nhằm vào phía màng tang bên trái của chàng phát qua một chiêu Như Ý Lan Hoa Thủ Phân Cân Thác Mạch, không những âm hiểm cay độc, thủ pháp biến hóa thật nguy bí phiêu hốt, Lục Tiểu Phụng vừa lắc người, bàn tay của cô ta đã chụp tới huyệt Ngọc Châm sau nảo của chàng.

Huyệt Ngọc Châm là tử huyệt yếu hại nhất của cả toàn thân, dù bị một người tầm thường nhất cho một quyền vào đó cũng chịu không nổi, Lục Tiểu Phụng thở ra một tiếng trong bụng, kinh lực vận sẵn vào hai tay, chuẩn bị đưa ra sát thủ ép địch thủ chết một chỗ với mình, nào ngờ chính trong cái đường tơ kẽ tóc đó, Ngưu Nhục Thang bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi, cả người cô bay ra ngoài, đụng vào tường đá, Hạ thượng thư thì đã bị văng ra khỏi cửa, một hồi lâu, bỗng nghe bình lên một tiếng, hiển nhiên y đã đụng vào vách đá bên kia, đụng rất nặng nề.

Trước mặt của Lục Tiểu Phụng đã đổi vào đó một người, gương mặt đang cười thật thân thiết hiền hòa, rõ ràng là lão đầu. Lúc nãy lão dùng cách gì, chỉ trong khoảnh khắc đã quăng hai tay cao thủ là Ngưu Nhục Thang và Hạ thượng thư ra, ngay cả Lục Tiểu Phụng nhận lực như vậy cũng chẳng thấy rõ ràng, đến bây giờ chàng mới biết, lão đầu này lại là một tay cao thủ tuyệt đỉnh tới mức độ chàng trước giờ chưa từng gặp qua.

Ngưu Nhục Thang đã đứng dậy, gương mặt cô lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa phần nộ.

Lão đầu mỉm cười dịu dàng hỏi:

- Con té có đau lắm không ?

Ngưu Nhục Thang lắc lắc đầu.

Lão đầu nói:

- Nếu vậy con nhất định cũng giống Hạ thượng thư, uống rượu uống say quá mức quên cả lời cha dặn.

Giọng của lão lại càng ôn nhu, nhưng ánh mắt của Ngưu Nhục Thang lại biến ra sợ hãi. Lão đầu nói:

- Người say rượu đáng lý ra phải đi vào giường nằm ngủ. Con cũng nên đi ngủ thôi!

Ngưu Nhục Thang lập tức gào đầu bước ra, cô đi qua Lục Tiểu Phụng, bỗng nhõn miệng cười một cái, cười rất ngọt ngào.

Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười đó, cũng không thể ngờ được rằng cô là người vừa mới tức thời muốn lấy mạng của Lục Tiểu Phụng cho bằng được.

Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.

Nhìn cô bước ra ngoài, lão đầu bỗng hỏi chàng:

- Ông có biết ngoại hiệu của nó là gì không ?

Lục Tiểu Phụng không biết. Ngoại hiệu của cô dĩ nhiên không phải là Nguu Nhục Thang.

Lão đầu nói:

- Nó có biệt hiệu là Mật Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mật Phong ?

Lão đầu nói:

- Chính là cái loại ong mật cùng với ong ợc giao phối rồi, sẽ nuốt tình nhân vào trong bụng.

Lục Tiểu Phụng đỏ mặt lên.

Nhưng lão đầu vẫn còn cười thật khoan khoái:

- Tôi cũng biết bậc cha mẹ không nên đi phê bình con cái mình như vậy, nhưng tôi nhất định cho ông biết rõ ràng, tại sao nó phải giết ông cho được.

Lão ta vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng:

- Hiện tại chắc ông biết, đây không phải là ý của tôi!

Lục Tiểu Phụng hỏi dò:

- Chỉ vì không phải ý của ông, cho nên tôi còn sống nơi đây ?

Lão đầu không phủ nhận, lão mỉm cười:

- Giết người cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn, nhưng nếu muốn giết cho khéo léo, thì chẳng dễ dàng tí nào.

Bàn tay của lão tỳ nhẹ lên vách đá, lập tức lại có một cánh cửa mở ra, bên trong là một gian thạch thất bố trí rất tinh nhã. Lão đưa Lục Tiểu Phụng vào, lấy trong vách ra một bình rượu bằng thủy tinh, nhẵn nha nói:

- Bô đào mỹ tửu dạ quang bôi, đây là rượu bô đào tôi đã đặc biệt sai người đi Ba Tư đem về đây, ông uống thử!

Lão ta lại lấy ra một bình vuông vuông, bên trong có đựng thứ tương gì đen đen, mỉm cười nói:

- Đây là trứng Điệp Sa, về phía bắc Côn Luân, nhiều người gọi nó là "Biện Duy Tĩnh", có nghĩa là lấy trứng cá làm thành tương, nhấm với rượu, phong vị tuyệt ngon.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi nếm thử một chút, chỉ cảm thấy vừa tanh vừa mặn đầy cả miệng, chẳng có gì là ngon lành.

Lão đầu nói:

- Điệp Sa là thứ trứng, sinh sản rất nhiều hằng ngàn hằng vạn năm trước, bây giờ đã sắp tuyệt tích, trong sổ của Mao Thi Nghĩ có nói:

- Lớn có Vương Kinh, nhỏ có Vị Hôi. Kim Nghi Đô Quận từ Kinh môn đi lên đầu sông, đây đầy những loại cá Lự Kinh. Bản Thảo Cương Mục và Lữ Thị Xuân Thu cũng có ký tải đến loại cá này. Ông thử nếm lại xem, sẽ thấy nó có vị lạ cho coi!

Xem ra lão đầu này không những ăn uống cực kỳ khảo cứu, mà còn là một kẻ sĩ phong nhã bao học thi thư.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại nếm thêm một miếng nữa, quả thật ngoài vị tanh mặn, còn có phong vị không thể hình dung, tươi ngon vô cùng.

Lão đầu cười nói:

- Cái này là do tôi lần vừa rồi đi Phù Tang đem về, còn thừa lại cũng không nhiều, xem ra không bao lâu nữa, tôi sẽ lại phải đi Phù Tang lần nữa rồi!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông thường lại nơi đó ?

Lão đầu gật gật đầu:

- Hiện tại ở Phù Tang, Phong Thần Tàu Cát đang nắm quyền, đây là một tay gian hùng, dã tâm rất lớn, lâu nay đã có ý muốn lần tới nước chúng ta và Triều Tiên.

Lão cười càn khoan khoái, nói tiếp:

- Máy thứ châu báu để ngoài kia, vốn là do một vị quý nhân trong triều đặc biệt đem tặng cho y đấy, nhưng lại bị tôi cướp mất giữa đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chiếc thuyền của lão hồ ly là bị Ông làm đắm đấy sao ?

Lão đầu nghiêm mặt nói:

- Tôi mà lại đi làm chuyện thô lỗ như vậy sao ? Tôi chỉ bắt quá biết được lúc đó trên biển sẽ có sóng gió thế thôi!

Sóng gió trên biển, vốn là chuyện có thể dự đoán được. Lão đầu này hiển nhiên cũng rất thông hiểu về thiên văn địa lý.

Lục Tiểu Phụng càng lúc càng cảm thấy người này thật là một tay kỳ tài của một thời, vũ công, tài học đều cao thâm vô hạn độ, chàng nhin không nổi lại hỏi dò:

- Vì vậy ông mới cố ý làm chậm chiếc thuyền của lão hồ ly lại, để cho thuyền của lão ta sẽ tẩu xảo gặp phải sóng gió!

Lão đầu cười nói:

- Chỉ tiếc là tôi vẫn còn đoán trật đi mất nửa ngày, vì vậy không thể không bắt lão ta phải trở về lại chở thêm nước!

Thuyền phu của lão hồ ly đều là những tay thủy thủ kinh nghiệm đầy mình, sao lại quên mất đi chuyện trọng yếu nhất là đem theo nước ?

Lục Tiểu Phụng đến bây giờ mới hiểu ra được chuyện này nhiều khê ra làm sao.

Lão đầu nói:

- Chỗ khó nhất là, phải làm sao cho chiếc thuyền ấy bị nặn đứng vào lúc có luồng nước ngầm nổi lên!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì luồng nước ấm ấy chạy lại đảo này. Bị gió bão xong, bao nhiêu thứ trong thuyền đều sẽ trôi lại nơi đây, chẳng cần chúng tôi phải bỏ công sức ra làm gì cả!

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Cũng vì luồng nước ấm ấy, mà ông mới trôi lại đây.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ông phải phí bao nhiêu đó chuyện làm gì ? Chính mình đi cướp thuyền không phải là tiện lợi hơn sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì tôi không phải là cường đạo, cướp hàng hóa đốt thuyền, là chuyện của bọn thất phu ngoài phố chợ, tôi chẳng thèm làm.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cái chuyện vốn không thể nào giải thích được, hiện tại đại khai chàng đã hiểu được phân nửa.

Nhạc Dương dĩ nhiên cũng là môn hạ của lão, y đã biết trước thuyền sẽ bị nguy hiểm, vì vậy mới hai ba phen ngăn trở chàng, không cho chàng đi chiếc thuyền này, thậm chí còn không tiếc đánh chàng rớt xuống biển.

Lão đầu cười nói:

- Những thứ châu báu đó nếu đem lại Phù Tang, trung thổ chúng ta sẽ bị một phen đại loạn, tuy tôi đã sống lâu năm ngoài hải ngoại, trong lòng vẫn còn nhớ về cố quốc, làm chuyện này cũng không phải là hoàn toàn cho riêng tôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sao ông biết được chuyện này ? Vị quý nhân cầu kết với Phong Thần Tàu Cát là ai ?

Lão đầu nhâm nhi miếng rượu, lại ném một tí Điệp Sa, mới nói:

- Trong nghề chúng tôi, có bốn chữ không thể nào quên được!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bốn chữ gì ?

Lão đầu nói:

- Thủ khẩu như bình!

Lục Tiểu Phụng rút cuộc cũng hỏi ra được câu chàng muốn hỏi:

- Ông làm nghề gì vậy ?

Lão đầu nói:

- Giết người!

Lão nói nghe hơi hột vô cùng, Lục Tiểu Phụng tuy đã ngấm ngấm nghĩ vậy trong bụng, mà vẫn không khỏi giật mình một cái.

Lão đầu nói:

- Đây vốn là cái nghề lâu thứ hai trên thế gian, nhưng so với cái nghề lâu nhất, lại còn kích thích hơn, đa dạng hơn, làm người ta phấn khởi hơn...

Lão ta cười cười:

- Cái nghề này thu nhập vào cũng nhiều hơn chút đỉnh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cái nghề lâu nhất là nghề gì ?

Lão đầu nói:

- Mãi dâm!

Lão mỉm cười lại nói tiếp:

- Từ xưa đến giờ, đàn bà đã biết làm nghề mãi dâm, đủ các loại phương pháp mãi dâm, nhưng giết người lại chỉ có một thứ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ có một thứ ?

Lão đầu nói:

- Tuyệt đối chỉ có một thứ.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Thứ gì ?

Lão đầu nói:

- Thứ hoàn toàn tuyệt đối.

Lão ta lại bổ sung:

- Giết người xong, không những tuyệt đối phải toàn thân thoái lui, mà còn tuyệt đối không được để lại dấu vết, vì vậy công cụ giết người tuy nhiều, phương pháp chính xác nhất chỉ có một thứ!

Lão ta nói chữ "tuyệt đối" liên tiếp hai ba lần, để nhấn mạnh vào cái chính xác cần thiết, sau đó lại nói tiếp:

- Đây không những phải cần kỹ xảo cực kỳ lớn lao, còn phải cần có kế hoạch cực kỳ chu mật, trí tuệ và kiên nhẫn vô cùng, vì vậy mấy năm sau này, những người có tư cách gia nhập vào cái nghề này càng ngày càng ít!

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Phải làm sao mới đủ tư cách ?

Lão đầu nói:

- Thứ nhất, thân thể phải thanh bạch!

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Người đi giết người, tại sao phải cần thân thể thanh bạch ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì y chỉ cần để lại trong ký ức người ta điểm gì bất lương, trước và sau khi xuất thủ, thế nào cũng có người nghi ngờ đến y, vạn nhất hành động của y bị người điều tra ra, chúng tôi sẽ không khỏi bị liên lụy!

Lục Tiêu Phụng thở ra:

- Có lý!

Đến giờ chàng mới biết, thì ra chỉ có những người thân thể thanh bạch, mới có đủ tư cách đi giết người.

Lão đầu nói:

- Thứ hai, dĩ nhiên là phải có trí tuệ và kiên nhẫn, thứ ba, phải có thể chịu khổ chịu cực, nhẫn nhục chịu đựng, người nào thích tiếng tăm, nhất định không thể nào làm được!

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Vì vậy những người làm chuyện này, đều phải là những kẻ vô danh?

Lão đầu nói:

- Không những phải là kẻ vô danh, còn phải biết ẩn hình.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt:

- Ẩn hình ? Người làm sao ẩn hình được ?

Lão đầu cười nói:

- Cách ẩn hình có nhiều thứ, không phải là yêu thuật!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không hiểu.

Lão đầu đưa ly rượu lên:

- Ông có thấy trong rượu này có gì không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có rượu.

Lão đầu đổ ly rượu lại vào trong bình:

- Bây giờ ông còn thấy rượu trong ly không ?

Dĩ nhiên là không thấy, bởi vì ly rượu ấy đã trộn vào chỗ rượu khác. Lão đầu nói:

- Ông nhìn không thấy, vậy ly rượu không phải là đã ẩn hình rồi sao ?

Lục Tiểu Phụng suy nghĩ, chàng phảng phất đã hiểu ra đạo lý, nhưng còn chưa hoàn toàn hiểu thấu.

Lão đầu nói:

- Bọt sóng nhập vào biển, rượu đổ vào bình, là như đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chẳng còn thấy chúng đâu, chẳng còn tìm ra chúng đâu, có một số người cũng vậy!

Lão mỉm cười nói:

- Những người ấy chỉ cần vào trong một đám người, sẽ giống như một hạt gạo rơi vào trong thúng. Bất cứ người nào muốn tìm hạt gạo lấy nó ra cũng rất khó khăn, như vậy xem như y đã ẩn hình rồi!

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, cười khổ nói:

- Bình thời dù ông có đi qua đi lại trước mặt tôi, tôi cũng nhất định không nhìn ra được ông có chỗ nào đặc biệt!

Lão đầu vỗ tay:

- Đúng là cái đạo lý đó, tôi biết ông nhất định sẽ hiểu mà!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trừ chuyện đó ra, còn có một cách khác!

Lão đầu hỏi:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông còn là một kẻ có thân phận, ví dụ như, nếu ông là một đại hiệp Giang Nam, thì coi như ông cũng đã ẩn hình rồi, bởi vì người khác chỉ thấy thân phận đại hiệp của ông, mà không thấy được ông là tay thích khách giết người!

Lão đầu cười nói:

- Học một biết mười, nho tử quả nhiên khả giáo.

Lão lại nói tiếp:

- Nhưng một người đã có bao nhiêu đó điều kiện, cũng còn chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn phải có điều kiện gì nữa ?

Lão đầu nói:

- Muốn làm nghề này, còn phải có một thứ bản năng kỳ dị như dã thú, phải phản ứng nhanh nhẹn, nguy hiểm còn chưa lại, đã có cảm giác mà chuẩn bị trước, vì vậy tôi nhìn trúng người nào, còn phải khảo nghiệm y có phải có thứ bản năng đó không.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Khảo nghiệm ra sao ?

Lão đầu nói:

- Một người chỉ ở trong hoàn cảnh sống chết như mảnh treo chuông, mới đơm hết tiềm lực ra phát huy, vì vậy tôi phải nhất định để cho y gặp phải đủ các thứ nguy hiểm!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Có phải ý của ông là, ông còn sai đủ các thứ các dạng người lại ám toán y ?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng rốt cuộc hiểu ra:

- Những người ám toán Nhạc Dương, đều là người ông phái lại khảo nghiệm y ?

Lão đầu nói:

- Đúng vậy!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, không phải sẽ bị chết dưới tay những người đó sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Nếu y chịu không nổi khảo nghiệm, sau này có hành động cũng sẽ bị chết thôi, chỉ bằng chết sớm hơn một chút, khỏi liên lụy người khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gã đánh cá một mắt và gã mặt ngựa đều là môn hạ của ông ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bắt quá là cái vỏ bên ngoài của trai đào, vĩnh viễn không bao giờ chạm vào được tới bên trong.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Con gái ông giết họ, chỉ vì bọn họ đã để lộ thân phận trước mặt tôi ?

Lão đầu thở ra nói:

- Tiểu nữ cũng là một thiên tài, cái tật duy nhất của nó là thích giết người quá.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn Hạ thượng thư ?

Lão đầu nói:

- Tôi đã nói rồi, nó là một thiên tài, nhất là lúc đối phó với đàn ông.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc hiểu ra, Hạ thượng thư muốn giết chàng, chỉ bắt quá vì muốn làm vui lòng Ngưu Nhục Thang.

Lão đầu cười khỏ:

- Chỉ bắt quá, cái thứ thiên tài ấy trời sinh, có chỗ nó không giống tôi!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng Như Ý Lan Hoa Thủ không phải là trời sinh.

Như Ý Lan Hoa Thủ và Hóa Cốt Miên Chương đều là những tuyệt kỹ vũ công đã thất truyền trong giang hồ lâu năm, mấy năm gần đây trong giang hồ không những không có ai sử dụng được, ngay cả gặp cũng còn chưa gặp qua.

Lão đầu lại nhâm nhi thêm miếng rượu, nhẩn nha nói:

- Tư chất luyện võ của nó cũng không tệ, chỉ bắt quá thân thể hơi yếu một tí, vì vậy tôi chỉ dạy cho nó một hai loại công phu.

Lục Tiểu Phụng thay đổi sắc mặt:

- Ông truyền thụ cho cô ta Như Ý Lan Hoa Thủ ?

Lão đầu mỉm cười nói:

- Cái thứ công phu ấy không khó lắm, có người tuy vĩnh viễn luyện không xong, nhưng nếu biết được khiếu quyết, thêm vào tí kiên nhẫn, tối đa là năm năm luyện thành.

Lục Tiểu Phụng la lên thất thanh:

- Chỉ cần năm năm là luyện thành ?

Lão đầu nói:

- Năm xưa Như Ý tiên tử người cùng Hóa Cốt Tiên Nhân tề danh, luyện môn công phu này, chỉ mất có ba năm. Tiểu nữ lừa lẫm, cũng chỉ bất quá mất năm năm.

Như Ý tiên tử vốn là kỳ tài của một thời trong vũ lâm, bất cứ vũ công môn nào phái nào, chỉ cần bị bà ta thấy qua một hai lần là sửng sốt ngay ra được liền, nhưng con gái bà ta, luyện môn Như Ý Lan Hoa Thủ, mất cả ba chục năm, cuối cùng tâm sức kiệt quệ, thổ máu ra mà chết.

Ngưu Nhục Thang chỉ luyện có năm năm, coi như đã là một kỳ tích. Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi lão:

- Còn ông thì luyện môn công phu đó mất bao lâu ?

Lão đầu nói:

- Tôi nhanh hơn một chút!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhanh hơn bao nhiêu ?

Lão đầu chần chừ một chút, phảng phất không muốn nói ra, khổ nỗi Lục Tiểu Phụng còn chưa bỏ cuộc, nhất định phải hỏi cho ra mới được, lão chỉ còn nước cười cười:

- Tôi luyện chỉ mất có ba tháng.

Lục Tiểu Phụng đàn mặt ra.

Lão đầu nói:

- Hóa Cốt Miên Chương khó hơn nhiều, tôi luyện mất cả năm mới có chỗ thành tựu, Chỉ Dao và Hỗn Nguyên Khí cũng không dễ gì, còn như những môn công phu chỉ dùng chiêu thức biến hóa, hoàn toàn đều là đồ chơi trẻ con thôi!

Lão nói hời hợt có mấy câu, Lục Tiểu Phụng nghe vào tai, há hốc mồm trừng mắt nhìn... Một người thật tình mà đã luyện bao nhiêu đó vũ công, đây quả là một kỳ tích trong các kỳ tích, không thể nào tưởng tượng được.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi lại hỏi:

- Ông nói những thứ vũ công đó, chính ông cũng đã luyện hết cả ?

Lão đầu nói:

- Cũng không thể nói là đã luyện thành, chỉ bắt quá biết một hai thể thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Công phu của Hạ thượng thư và gã đẽ rìa mép, đều do ông dạy cả ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ chỉ bắt quá biết sơ sơ ngoài vỏ, chưa tới đâu cả.

Lục Tiểu Phụng thở ra, cười khỏ nói:

- Công phu của bọn họ, tôi đã thấy rồi, bất cứ người nào đều cũng có thể là tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, nếu ngay cả bọn họ còn chưa đi tới đâu, trong giang hồ những tay anh hùng thành danh không phải đều thành ra đồ phế thải sao ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Những người đó vốn là đồ phế thải.

Câu nói đó nếu từ miệng người khác nói ra, Lục Tiểu Phụng nhất định sẽ cho y là một tên điên cuồng tự đại, nhưng từ miệng của lão đầu này nói ra, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước câm miệng.

Lão đầu lại rót cho chàng một ly rượu nói:

- Tôi biết ông thành danh rất sớm, hiện tại đã danh mãn thiên hạ, có một câu tôi vẫn muốn hỏi ông!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông hỏi gì tôi xin trả lời.

Lão đầu nói:

- Ông xem, nếu một người muốn nổi danh, có khó lắm không ?

Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ gì, lập tức nói ngay:

- Không khó!

Lão đầu nói:

- Một người như tôi và ông, nếu muốn vĩnh viễn sẽ là kẻ vô danh thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khó lắm!

Thanh danh có lúc cũng như bệnh tật vậy, bệnh tật mà lại, chẳng ai nhốt nó lại được. Lão đầu cười nói:

- Ông là người thông minh, vì vậy ông mới nói thế, muốn nổi danh quả thật không khó, tôi mà có ý đó, năm chục năm trước đã có thể lừng danh thiên hạ rồi.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đứng nghe, chàng biết đó là lời nói thật.

Lão đầu nhìn chàng đăm đăm:

- Hiện giờ chắc ông cũng đã hiểu rõ tại sao tôi nói cho ông nghe những chuyện này!

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi dài:

- Ông muốn tôi gia nhập vào nghề của ông ?

Lão đầu trả lời rất mau mắn:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ:

- Nhưng bất hạnh quá, tôi đã là một người rất nổi danh.

Lão đầu nói:

- Danh tiếng của ông, chính là chỗ che đậy tốt nhất, như ông đã nói, người ta chỉ thấy ông là Lục Tiểu Phụng, không thấy ông giết người.

Lão không để cho Lục Tiểu Phụng mở miệng, lại nói tiếp:

- Những người tôi muốn giết, đều có những lý do rất đáng chết, nhất định không để cho ông cảm thấy phải xấu hổ, tài năng và trí tuệ của ông, đều vượt xa Nhạc Dương, tôi đang cần những người như các ông, nhưng tôi không muốn ép buộc ông!

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi:

- Có phải tôi còn có chỗ để chọn lựa ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên ông có quyền chọn lựa, không những vậy còn có thể suy nghĩ thông thả, suy nghĩ xong rồi nói cho tôi biết.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Hiện tại ông đã là người rất có tiền, ở nơi đây chắc chắn sẽ rất thoải mái, tôi có thể bảo đảm, từ đây trở về sau, sẽ không có ai lại quấy rầy ông.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tùy tôi muốn suy nghĩ bao lâu cũng được ?

Lão đầu nói:

- Dĩ nhiên là tùy ông, tôi không hạn chế ông lúc nào cả, cũng không cảm đoán ông làm gì, ông muốn làm gì, muốn đi đâu cứ tùy tiện.

Lão đứng dậy, bỗng cười nói:

- Chỉ bất quá ông cần phải đề phòng một chuyện.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Đề phòng Mật Phong.